

Сформульовані напрями розвитку страхування майна в Україні дадуть змогу вийти на новий рівень, досягти вищих показників у своїй роботі, збільшити асортимент і обсяги страхових послуг, залучити комога більше клієнтів шляхом задоволення їх потреб у страховому захисті [2].

Перспективи розвитку страхування майна в Україні безпосередньо залежать від можливості більш активної участі держави у функціонуванні страхової галузі, наприклад щодо використання механізмів субсидювання малозабезпечених громадян на придбання страхового захисту майна і розробки регіональних програм щодо страхування з урахуванням потреб, особливостей і специфіки економічної політики, що проводиться на місцях.

Подібний підхід до регулювання страхових процесів, безумовно, матиме позитивний вплив на зростання потреби населення в добровільних видах страхування майна.

Також можна рекомендувати страховикам інформувати споживачів страхових послуг про умови їх страхування та надання страхових тарифів, роз'яснювати страхувальнику умови договору страхування, який з ним укладається, розкривати інформації стосовно своєї діяльності, тобто спонукати клієнтів на користування даними послугами [3].

Також необхідно законодавчо забезпечити фінансову стійкість і платоспроможність страхових організацій, пропонувати підвищення якості активів і власних ресурсів страхової компанії, здійснювати комплексну оцінку ризиків і достатності активів для виконання прийнятих зобов'язань [4].

Відповідні рекомендації, дозволять підвищити рівень надання страхових послуг на страховому ринку України, зокрема у галузі майнового страхування.

Список використаних джерел

1. Марценюк-Розарьонова О. Майнове страхування, його особливість, значення та перспективи розвитку / О. Марценюк-Розарьонова, О. Шуляк [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://econjournal.vsau.org/files/pdfa/2140.pdf>.
2. Жабинець О. Зарубіжний досвід державного регулювання страхового бізнесу / О. Жабинець // Формування ринкової економіки в Україні. – 2010. – Спецвип. 14. – С. 434–440.
3. Петрішина Т. Проблеми реалізації послуг зі страхування (майна) підприємств / Т. Петрішина // Актуальні проблеми розвитку економіки регіону. – 2013. – Вип. 5. – Т. 2. – 239 с.
4. Супрун А. Світовий і національний страховий ринок: відмінності та взаємозв'язки / А. Супрун, Т. Петрішина // Економічний аналіз. – 2012. – № 11. – С. 233–237

УДК 347.73

ПІДХОДИ ДО ФОРМУВАННЯ СПРОМОЖНИХ ТЕРИТОРІАЛЬНИХ ГРОМАД

Горпинич В.В. ІІсФБ

Науковий керівник: Когут І.А., к.е.н., доцент

Таврійський державний агротехнологічний університет

Постановка проблеми. Міжнародний досвід показує, що неможливо здійснити перерозподіл повноважень та ресурсів між органами виконавчої влади та органами місцевого самоврядування на користь останніх без їх укрупнення. Тому, вирішення проблем формування спроможних територіальних громад неможливе без проведення адміністративно-територіальної реформи.

Мета статті. Полягає у вивченні теоретичних та практичних аспектів формування спроможних територіальних громад та забезпечення їх соціально-економічного розвитку.

Основні матеріали дослідження. Закон України «Про добровільне об'єднання громад» від 05.02.2015 року [4] став фактично головним інструментом реформи місцевого самоврядування та територіальної організації влади в Україні, оскільки саме він закладає вимоги до порядку добровільного об'єднання громад. З метою деталізації та практичної

реалізації об'єднання територіальних громад 8 квітня 2015 року Уряд затвердив Методику формування спроможних територіальних громад [5].

В методиці формування спроможних територіальних громад надається більш широке визначення спроможної територіальної громади – це територіальні громади сіл (селищ, міст), які в результаті добровільного об'єднання здатні самостійно або через відповідні органи місцевого самоврядування забезпечити належний рівень надання послуг, зокрема у сфері освіти, культури, охорони здоров'я, соціального захисту, житлово-комунального господарства, з урахуванням кадрових ресурсів, фінансового забезпечення та розвитку інфраструктури відповідної адміністративно-територіальної одиниці.

Формування спроможних територіальних громад здійснюється з урахуванням:

➤ здатності органів місцевого самоврядування вирішувати суспільні питання, які належать до їх компетенції, для задоволення потреб населення відповідних адміністративно-територіальних одиниць;

➤ історичних, географічних, соціально-економічних, природних, екологічних, етнічних, культурних особливостей розвитку відповідних адміністративно-територіальних одиниць;

➤ розвитку інфраструктури відповідних адміністративно-територіальних одиниць;

➤ фінансового забезпечення відповідних адміністративно-територіальних одиниць;

➤ трудової міграції населення;

➤ доступності послуг у відповідних сферах.

Визначення потенційних адміністративних центрів об'єднаних громад має ґрунтуватися на основі відстані від такого центру до населених пунктів громади, яка не повинна перевищувати 20 км, в окремих випадках – 25 км, а також рівнем розвитку інфраструктури, можливістю забезпечення громади кадровими ресурсами та рівнем фінансового забезпечення. [5]

Відповідно до ЄХМС [43] ст. 140 Конституції України [2] передбачає, що місцеве самоврядування є правом територіальної громади – жителів села чи добровільного об'єднання в сільську громаду жителів кількох сіл, селища та міста – самостійно вирішувати питання місцевого значення в межах Конституції та законів України. Ст. 2. Закону України „Про місцеве самоврядування” [6] уточнює визначення та засвідчує, що місцеве самоврядування – це гарантоване державою право та реальна здатність територіальної громади – жителів села чи добровільного об'єднання в сільську громаду жителів кількох сіл, селища, міста – самостійно або під відповідальність органів та посадових осіб місцевого самоврядування вирішувати питання місцевого значення в межах Конституції та законів України.

Відповідно до Концепції реформування місцевого самоврядування та територіальної організації влади в Україні (від 1 квітня 2014 року № 333-р). основними повноваженнями органів місцевого самоврядування базового рівня є забезпечення [3]:

➤ місцевого економічного розвитку (залучення інвестицій, розвиток підприємництва);

➤ розвитку місцевої інфраструктури, зокрема доріг, мереж водо-, тепло-, газо-, електропостачання і водовідведення, інформаційних мереж, об'єктів соціального та культурного призначення;

➤ планування розвитку території громади;

➤ вирішення питань забудови території (відведення земельних ділянок, надання дозволів на будівництво, прийняття в експлуатацію будівель);

➤ благоустрою території;

➤ надання житлово-комунальних послуг (централізоване водо-, теплопостачання і водовідведення, вивезення та утилізація відходів, утримання будинків і споруд, прибудинкових територій комунальної власності);

➤ організації пасажирських перевезень на території громади;

➤ утримання вулиць і доріг у населених пунктах;

- громадської безпеки;
- гасіння пожеж;
- управління закладами середньої, дошкільної та позашкільної освіти;
- надання послуг швидкої медичної допомоги, первинної охорони здоров'я, з профілактики хвороб;
- розвитку культури та фізичної культури (утримання та організація роботи будинків культури, клубів, бібліотек, стадіонів, спортивних майданчиків);
- надання соціальної допомоги через територіальні центри;
- надання адміністративних послуг через центри надання таких послуг.

Виконання цих владних повноважень на місцях можливе лише за умови забезпечення органів місцевого самоврядування фінансовими ресурсами та формування дійсно спроможної територіальної громади, яка враховує всі фінансово-економічні пропорції розвитку території.

Висновки. Процес формування спроможних територіальних громад шляхом об'єднання існуючих адміністративно-територіальних одиниць на добровільній основі відповідно до вимог вищенаведених законодавчих та нормативно-правових актів на практиці вився достатньо складним та заплутаним. Основним недоліком якого є нераціональне використання принципу добровільності, оскільки окремі очільники громад та представники «місцевих еліт» прагнуть створити власні об'єднані територіальні громади, мало, а іноді і взагалі, незважаючи на економічні, фінансові, географічні, інфраструктурні, історичні аспекти.

Список використаних джерел

1. Європейська хартія про місцеве самоврядування, ратифікована Законом України № 52/97 – ВР від 15.07.97 – [Електронний ресурс] – Режим доступу: - // Ліга: еліт Закон.
2. Конституція України від 28.06.1996 № 254К/96 [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://zakon.rada.gov.ua/laws/show/254%D0%BA/96-%D0%B2%D1%80>
3. Концепція реформування місцевого самоврядування та територіальної організації влади в Україні: розпорядження Кабінету міністрів України від 01.04.2014 № 333-р [Електронний ресурс]. – Режим доступу: // <http://zakon.rada.gov.ua/laws/show/333-2014-%D1%80>
4. Про добровільне об'єднання територіальних громад: Закон України від 05.02.2015 р. № 157-VIII [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://zakon4.rada.gov.ua/laws/show/157-19>
5. Про затвердження Методики формування спроможних територіальних громад: Постанова Кабінету Міністрів України від 08.04.2015 р. № 214 [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://zakon5.rada.gov.ua/laws/show/214-2015-п>.
6. Про місцеве самоврядування в Україні: закон України від 21.05.1997р. № 280/97-ВР / Верховна Рада України [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://zakon.rada.gov.ua/laws/show/280/97-%D0%B2%D1%80>